

гентна и високо културна жена, не каквито сж обикновения типъ жени.

Въ време на една игра у Тихови, на едного се бѣше паднало да пророкува съ закрити очи. Помня, когато запитаха: »ами на тозъ какво ще кажешъ«, оракула каза: »утре ще пжтува на далеченъ пжтъ«, — посочениятъ бѣше Лора. *Тогавя нѣкой се обади: »вѣроятно, за Парижъ«, а Лора възрази: а», то бѣше само една шега«.*

(п.) Ал. Паскалевъ.

Д-ръ Иванъ Николиевъ описва какъ е намерилъ Яворовъ и Лора, следъ като пристигналъ въ стаята имъ, повиканъ отъ хазяина Бѣленски за помощъ. Той разказва какъ Яворовъ е молелъ да бжде оставенъ да умре спокойно, не е искалъ да му се дава абсолютно никаква помощъ и когато билъ запитанъ, какъ е станала случката, отвърналъ: »дива ревностъ, карахме се и тя се застреля«.

Д-ръ Ив. Николиевъ. Бѣхъ заспалъ. Събуди ме силно тропане. Излѣзохъ и видѣхъ В. Бѣленски, че чука. По пжтя, той ми разправи, че Лора се застреляла. Когато стигнахме въ кжщи, Г-жа Бѣленска ми каза, че и Яворовъ се застрелялъ. Влѣзохъ въ стаята. При отварянето на вратата краката на Лора опираха въ вратата, а тя лежеше на десната си страна покрай канапето. Очитѣ ѳ бѣха отворени. Азъ се наведохъ, пипнахъ пулса на ржката ѳ, тя не бѣше още изтинала, но видѣхъ, че е умрѣла, та затова я оставихъ въ сжщото положение, безъ да я побутна. Веднага се обърнахъ къмъ охкация Яворовъ на когото поискахъ да дамъ помощъ, побутнахъ го и той взе да се обажда. Запитахъ го познава ли ме. Той ме разпита кой сжмъ и, следъ като си казахъ името, каза, че ме познава. Следъ инъекциитѣ, той се ободри. Преди това, не искаше да му давамъ помощъ: »остави ме да умра, искамъ по-скоро да умра«, и добави: »ако умра не искамъ аутопсия да ми правятъ«. Следъ превръзката, той бѣше въ пълно съзна-